

Елегія з рефреном

Володимир Підпалий

Коли мені легко-легко
на серці, тоді я знаю,
чого воно так зробилось:

сьогодні з-за океану
на кінчикові світанку
вернулись додому птахи...

Їм важко було летіти:
по-перше, дорога дальня,
чужинська земля, по-друге.

Та й нині хіба їм легше:
бруньок учорашніх листя
літати ще не навчилось,

тріпоче на кожній гілці,
чека допомоги інших,
а щоб попрохати – не сміє;

а трави – помітні ледве:
дзвіночок роси на списик
впаде і додолу хилить;

а легіт – ще зовсім хлопчик,
промерз і тремтить, сердешний,
бо духу забракло бігти;

а що вже казати про гнізда,
які вони полишили,
коли вилітали у вирій?..

Зима – войовниця біла –
так спішно із них тікала,
що й лахи свої забула...

А втім, мені легко-легко,

бо знаю: вернулись птахи –
трава забуває вгору;

а втім, мені легко-легко,
бо знаю: вернулись птахи –
научать літати листя;

а втім, мені легко-легко
бо знаю: вернулись птахи –
повіє весняний вітер;

а втім, мені легко-легко,
бо знаю: вернулись птахи –
у гніздах пташата будуть...